

Sygn. akt: I C 1020/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Sławomir Lewandowski
Protokolant:	sekretarz sądowy Beata Szymańska

po rozpoznaniu w dniu 08 stycznia 2018 r. w Chełmnie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) (...) (...) w W.

przeciwko R. G.

o zapłatę

I. Oddała powództwo.

II. Zasądza od powoda powództwa (...) (...)

(...)(...)

(...) w W. na rzecz powoda R. G.

kwotę 2.417 zł. (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) z tytułu zwrotu

kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powoda (...) (...) (...) (...) (...) w W. w pozwie z dnia 04 listopada 2010 r. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. G. kwoty 14179,70 zł. z odsetkami ustawowymi od dnia 04 listopada 2010 r. do dnia zapłaty i o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w kwocie 178 zł. oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2400 zł. W uzasadnieniu swojego żądania podniósł on, że powód wnosi o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym na podstawie wyciągu z księgi rachunkowej Funduszu o nr (...), który to dokument stanowi dokument urzędowy na podstawie art. 194 Ustawy z dnia 27.05.2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. nr 146, poz. 1546 ze zm.) i jest tym samym dokumentem wskazanym w treści art. 485 §1 pkt. 1 k. p. c. - będącym podstawą wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. Art. 194 przytoczonej powyżej Ustawy z dnia 27.05.2004 r. o funduszach inwestycyjnych stanowi wprost, iż: „Księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają

moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych.” W tym przedmiocie wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7.10.2009 r. ((...)) (...) stwierdzając wprost, iż: „wyciągi z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, o których mowa w art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (...), stanowią podstawę wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. (...) (...) (...) (...) w W., którego organem upoważnionym do reprezentowania jest (...) Towarzystwo (...) (...) w W. nabył na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia: 2009.10.30 wierzytelność przysługującą podmiotowi: (...) Bank (...) S. A. względem pozwanego, a wynikającą wprost z tytułu umowy kredytu - w kwocie stanowiącej wartość przedmiotu sporu. Dochodzona w niniejszym postępowaniu wierzytelność ujawniona jest w księdze rachunkowej Funduszu pod nr (...). Powód podniósł, iż wezwał pozwanego do dobrowolnej zapłaty spornej kwoty wskazując jednocześnie, iż w przypadku jej niezapłacenia sprawa zostanie skierowana na drogę sądową. Pozwany do dnia wniesienia pozwu nie dokonał jednak spłaty zadłużenia, co czyni niniejsze powództwo zasadnym i koniecznym. Powód domaga się ponadto odsetek od niespłaconej kwoty długu zgodnie z danymi zamieszczonymi w rubryce 6.1, (tj. od dnia wniesienia pozwu) do dnia zapłaty. (k. 1 - 2).

Sąd Rejonowy w Lublinie nakazem zapłaty z dnia 14 grudnia 2010 r., wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie XVI Nc-e (...), nakazał pozwanemu R. G., aby zapłacił powodowi w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu kwotę 14179,70 zł. z odsetkami ustawowymi od dnia 04 listopada 2010 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu lub wniósł w tym okresie sprzeciw. (k. 3).

Pełnomocnik pozwanego R. G. wniósł sprzeciw od w/w nakazu zapłaty, w którym zaskarżył w/w nakaz zapłaty w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. Pełnomocnik pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia. (k. 5v – 6).

Pełnomocnik powoda w piśmie procesowym z dnia 27 października 2017 r. podniósł, że dochodzoną w niniejszej sprawie wierzytelność powód nabył w drodze umowy przelewu wierzytelności zawartej z (...) Bank (...) S.A. w dniu 30 października 2009 r., Głównym dowodem potwierdzającym zatem nabycie przez powoda wierzytelności wobec pozwanego, jest zatem umowa przelewu wierzytelności z dnia 30 października 2009 r. wraz z załącznikiem nr 1 do umowy. Sama umowa określa prawa i obowiązki jej stron oraz przede wszystkim warunki sprzedaży wierzytelności. Załącznik nr 1 do umowy z dnia 30 października 2009 r. wyszczególnia wszystkie nabywane wierzytelności. Stanowi on swoisty katalog zawierający dane identyfikujące wierzytelności i dłużników. Przedkładając wyszczególnione powyżej dowody powód wykazał swoją legitymację czynną do występowania w niniejszej sprawie. Umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem do umowy sprzedaży wierzytelności zawierają tzw. dane wrażliwe, w tym dane teledadresowe pozostałych dłużników, których należności były przedmiotem tej samej umowy cesji. Są to dane chronione, niepodlegające ujawnieniu ze względu na obowiązującą ochronę danych osobowych, a także dane stanowiące tajemnicę handlową oraz tajemnicę bankową. Dane zawarte w umowie sprzedaży wierzytelności, a podlegające ukryciu obejmują wartość nabywanych wierzytelności oraz cenę, za którą cesjonariusz nabył od cedenta - pierwotnego wierzyciela pakiet wierzytelności. Przedmiotowa informacja stanowi tajemnicę handlową, mającą na celu ochronę interesów stron. Nie wpływa ona w żaden sposób na zasadność dochodzonego w sprawie roszczenia, czy treść materiału dowodowego potwierdzającego istnienie i wymagalność roszczenia. Powód wskazał również, iż w/w załącznik składa się z trzech kart. Pierwsza strona załącznika jest przedkładana w celu przedstawienia jego nazwy - tytułu, systematyki zawartej w nim tabeli i treści jej kolumn. Druga część załącznika odnosi się wprost do wierzytelności przysługującej powodowi względem strony pozwanej, a rekord dotyczący jego zadłużenia pozostał w całości czytelny. Trzecia część załącznika stanowi jego ostatnią stronę. Na dokumencie widać parafki osób podpisujących Umowę przelewu wierzytelności. Powyżej przedstawione okoliczności wskazują – zdaniem pełnomocnika powoda - w sposób jednoznaczny i bezsprzeczny, iż powód przedstawił stosowne dokumenty przedstawiające okoliczność skutecznego zawarcia Umowy cesji z dnia 30 października 2009 r. oraz efektywnego przeniesienia wierzytelności przysługującej pierwotnie cedentowi względem strony pozwanej, a także w sposób kompleksowy wykazał swoją legitymację czynną do występowania z roszczeniem wobec strony pozwanej poprzez załączenie umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 października 2009 r. załącznikiem nr 1 do umowy. Odnosząc

się do podnoszonego zarzutu przedawnienia, pełnomocnik powoda wskazał, iż nie zasługuje on na uwzględnienie. Zgodnie z postanowieniami umowy kredyt gotówkowy nr (...) pozwany był zobowiązany do spłaty kredytu w 60 równych ratach kapitałowo-odsetkowych w kwocie 288,67 zł do 19-tego każdego miesiąca. Pierwszą niespłaconą w części ratą była rata nr 20, zaś niespłaconą w całości ratą była rata nr 21, płatna do dnia 19 stycznia 2010 r. Pomiędzy datą płatności pierwszej niespłaconej raty kredytu, a datą wniesienia pozwu w sprawie (4 listopada 2010 r.) nie upłynął 3-letni (art. 118 k.c.) termin przedawnienia roszczenia. Terminy pozostałych rat były odpowiednio późniejsze, zatem tym bardziej nie mogły się przedawnić. Podnoszony przez pozwanych zarzut jest – zdaniem pełnomocnika powoda - bezzasadny i nie zasługuje na uwzględnienie. Powód po nabyciu przedmiotowej wierzytelności wezwał stronę pozwaną do dobrowolnej zapłaty spornej kwoty wskazując jednocześnie, iż w przypadku jej niezapłacenia sprawa zostanie skierowana na drogę sądową. Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu to strona pozwana winna udowodnić fakt niweczący, iż ewentualnie zwróciła sporną kwotę (a obiektywnie tego nie zrobiła). Powód, zatem nie musi udowadniać tego faktu, który obciąża stronę przeciwną. Powód wskazał ponadto, iż do przedmiotowej sprawy załączył kopie dokumentów uzasadniających żądanie pozwu i wskazujących na treść stosunku prawnego łączącego strony, jednakże na podstawie art. 129 §1 k. p. c. - w przypadku kwestionowania przez stronę pozwaną zgodności załączonej kopii z treścią oryginału lub istnienia stosunku zobowiązaniowego pomiędzy stronami, oryginał dokumentów (pochodzący od cedenta) zostanie złożony przez powoda w tutejszym Sądzie jeszcze przed rozprawą. Fakt prawotwórczy potwierdzający żądanie pozwu został udowodniony przez powoda. Roszczenie zatem jest – według pełnomocnika powoda - w pełni zasadne. (k. 41 – 45).

W kolejnym piśmie procesowym pełnomocnika pozwanego z dnia 07 grudnia 2017 r. podtrzymał on swoje stanowisko co do sposobu merytorycznego rozstrzygnięcia postępowania w sprawie i podniósł, iż pozwany przeczy twierdzeniom powoda poza wyraźnie przyznanymi oraz wyjaśnia co następuje. Wbrew stanowisku powoda nie posiada on legitymacji czynnej w niniejszym procesie. Na uzasadnienie posiadania legitymacji czynnej powód przedłożył wyciąg z umowy cesji zawartej z (...) Bank (...) S.A. Z analizy przedstawionych dokumentów nie wynikają jednak ich wszystkie postanowienia. Niektóre zapisy umowne zostały usunięte, dlatego na jej podstawie nie sposób ustalić treści całokształtu okoliczności uzasadniających przejście praw na innego wierzyciela. Tym samym niemożliwa jest weryfikacja prawidłowości legitymacji czynnej powoda. Zaoferowany przez powoda dokument jedynie wybiórczo przedstawia postanowienia umowne. W tym stanie rzeczy dowolne wykreślenie przez powoda części postanowień umowy wzbudza uzasadnione wątpliwości czy umowa nie zawierała warunków, które strony musiały spełnić aby przelewane wierzytelności zostały przez powoda skutecznie nabyte. Moc dowodowa umowy powinna być również oceniona w zakresie w jakim odpisy umowy poświadczone za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda nie odzwierciedlają oryginalnej treści tej umowy gdyż pewne jej postanowienia zostały usunięte. Nadto sama forma załącznika do umowy cesji nie pozwala na ustalenie, czy informacje w nim zawarte stanowią wierzytelność pozwanego z tytułu umowy kredytu. Powód nie wykazał ponadto aby cena określona w umowie cesji została zapłacona (par. 4 pkt umowy cesji), co było warunkiem skuteczności przelewu wierzytelności. Pozwany przeczy, że otrzymał od powoda albo banku wypowiedzenie umowy kredytu, co czyni niemożliwym weryfikację twierdzeń powoda o dacie wymagalności kredytu. Przedstawienie samej umowy, bez zaakceptowanego przez pozwanego regulaminu, nie pozwala na ustalenie czy bank miał w ogóle prawo wypowiedzieć przedmiotową umowę. W przedłożonym dokumencie brak jest bowiem procedury wypowiedzania umowy. W ocenie pozwanego umowa kredytu jest nieważna z uwagi na naruszenie bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa bankowego dotyczących zmiany oprocentowania. Odsetki od kredytu są elementem składowym głównego świadczenia stron umowy. Z jednej strony jest to zapłata pozwanego za korzystanie z oddanych mu do dyspozycji środków. Dla banku jest to natomiast wynagrodzenie pobierane za udostępnienie tych środków. Postanowienia wprowadzającego zmienne oprocentowanie kredytu, bez klarownego sformułowania zasad zmiany tego oprocentowania nie pozwala uznać, że świadczenie główne stron zostało ustalone w sposób jednoznaczny (wyrok (...)z 20 lipca 2016 r., sygn. akt (...) (...)). Określenie jednoznaczny oznacza bowiem dopuszczający tylko jedną możliwą interpretację, niebudzący wątpliwości, określony, wyraźny, oczywisty, niedwuznaczny (wyrok Sądu Najwyższego z 4 listopada 2011 r., sygn. (...)). Aby postanowienie dotyczące zmiennego oprocentowania zostało uznane za jednoznaczne musi być sformułowane prostym i zrozumiałym językiem. Postanowienie takie musi również w sposób konkretny wyjaśnić działanie mechanizmu zmiany oprocentowania, tak by konsument mógł w oparciu o jego treść przewidzieć ekonomiczne konsekwencje zawarcia umowy kredytu

(wyrok (...) z dnia 30 kwietnia 2014 r., (...)). Ustalenie w umowie kredytu uprawnienia do zmiany jednostronnie przez bank wysokości stopy oprocentowania bez równoczesnego wypowiedzenia umowy wymaga precyzyjnego wskazania okoliczności uzasadniających jego zmianę. Postanowienia wprowadzające zmienne oprocentowanie nie mogą mieć charakteru niedookreślonego. Zdaniem Sądu Najwyższego „klauzula zmiennego oprocentowania nie może mieć charakteru blankietowego, lecz powinna dokładnie wskazywać czynniki (okoliczności faktyczne) usprawiedliwiające zmianę oprocentowania oraz relację między zmianą tych czynników, a rozmiarem zmiany stopy oprocentowania kredytu, określając precyzyjnie wpływ zmiany wskazanych okoliczności na zmianę stopy procentowej, a więc kierunek, skalę, proporcję tych zmian” (...)). Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z 5 kwietnia 2002 r. (...)) stwierdzając, że: uprawnienia do zmiany przez bank w czasie trwania umowy wysokości stopy oprocentowania bez wypowiedzenia umowy, wymaga dla swej skuteczności określenia konkretnych okoliczności, od jakich zmiana ta jest uzależniona. Klient banku, musi oczywiście liczyć się z tym, że oprocentowanie kredytów może ulegać zmianie, jednak nie może być pozbawiony możliwości kontrolowania zasadności tych zmian. Tymczasem postanowienia, które kwestionuje pozwany tj. par 2 pkt 1 i 2 umowy nie formułują konkretnych przesłanek, których ziszczenie się wpływało na zmianę wysokości oprocentowania. Sformułowanie, że „Bank zastrzega sobie prawo zmiany oprocentowania w przypadku zaistnienia co najmniej jednej z następujących okoliczności ...” charakteryzuje się na tyle wysokim stopniem ogólności, że pozwany nie mógł dokonywać ocen zasadności zmian oprocentowania, a także zgodności tych zmian z umową. Mechanizm ustalania oprocentowania w niczym więc nie ograniczał banku co do ustalenia jego wysokości. Taki zapis umowny narusza równowagę stosunku kontraktowego i stanowi co najmniej klauzulę abuzywną, skoro bank dowolnie kształtował i stosował nieznanne kryteria ustalenia swojego wynagrodzenia za udzielenie kredytu ((...) (...)z 20 lipca 2016 r., sygn. akt (...), (...) (...) (...) z 1 sierpnia 2016 r., sygn. akt (...)) Zgodnie z art. 69 ust. 2 pkt 5 i art. 76 pkt 1 prawa bankowego umowa kredytu powinna określać wysokość oprocentowania i warunki jego zmiany. Mechanizm określający wyliczenie i zmianę oprocentowanie kredytu jest nieodłącznym elementem kształtującym wysokość wynagrodzenia banku za udzielenie środków pieniężnych. Jeśli więc umowa jest pozbawiona tego elementu to narusza przepisy prawa bankowego i jest nieważna z mocy prawa. Pozwany podniósł również zarzut nieudowodnienia roszczenia co do wysokości. Powód nie przedstawił szczegółowego wyliczenia co wchodzi w skład dochodzonej wierzytelności. W szczególności powód nie udowodnił dlaczego na zobowiązanie składa się kwota 14179,00 zł., czy w skład tej kwoty wchodzi kapitał albo odsetki, a jeśli tak to w jakiej wysokości i za jakie okresy czasowe odsetki te zostały naliczone. Pozwany z ostrożności procesowej podtrzymał również zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia. (k. 51 – 52).

W kolejnym piśmie procesowym pełnomocnika powoda z dnia 02 stycznia 2018 r. podtrzymał swoje stanowisko w sprawie i podniósł, odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia, iż nie zasługuje on na uwzględnienie, gdyż stosownie do treści art. 118 k. c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Skoro zaś w stosunku do roszczeń z umowy kredytu ustawodawca nie przewidział szczególnej regulacji w zakresie przedawnienia, toteż przyjąć należy, iż roszczenia te przedawniają się na zasadach ogólnych, tj. wynikających z art. 118 k. c. Wyjaśnienia wymaga fakt, iż zgodnie z postanowieniami umowy kredytu gotówkowego nr (...) pozwany był zobowiązany do spłaty kredytu w 60 równych ratach kapitałowo-odsetkowych w kwocie 288,67 zł. do 19-tego każdego miesiąca. Pierwszą niespłaconą w części ratą była rata nr 20, zaś niespłaconą w całości ratą była rata nr 21, płatna do dnia 19 stycznia 2010 r. Zgodnie zaś z treścią art. 120 § 1 k. c. data, od której biegnie czas przedawnienia liczona jest od daty wymagalności roszczenia, która w przedmiotowej sprawie przypada na dzień 19 stycznia 2010 r. - data płatności pierwszej niespłaconej raty kredytu. Pomiędzy datą płatności pierwszej niespłaconej raty kredytu, a datą wniesienia pozwu w sprawie (4 listopada 2010 r.) nie upłynął 3-letni (art. 118 k.c.) termin przedawnienia roszczenia. Terminy pozostałych rat były odpowiednio późniejsze, zatem tym bardziej nie mogły ulec przedawnieniu. Powód podkreślił, iż wniósł pozew do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego (sygnatura akt: (...)) w dniu 4 listopada 2010 r. prowadząc tym samym do przerwania biegu terminu przedawnienia, w myśl art. 123 § 1 pkt 1 k. c. Następnie Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał sprawę do rozpoznania do Sądu Rejonowego w Chełmnie (...). Zaznaczyć należy, że - zgodnie z brzmieniem art. 124 § 2 k. c. - w razie przerwania biegu przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem przedawnienie nie biegnie na nowo dopóki postępowanie to nie jest zakończone. Wniesienie pozwu w

elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 4 listopada 2010 r. przerwało bieg terminu przedawnienia, który nie rozpoczął biegu na nowo z uwagi na fakt, iż postępowanie w przedmiotowej sprawie nie zostało zakończone. Przyjąć zatem należy, iż roszczenie powoda skierowane przeciwko stronie pozwanej nie uległo przedawnieniu. Należy również zauważyć, iż strona pozwana zawierając umowę kredytu z pierwotnym wierzycielem złożyła oświadczenie woli potwierdzając je własnoręcznym podpisem, wyrażając jednocześnie w sposób swobodny i zrozumiały wolę powstania stosunku prawnego, stanowiącego podstawę dochodzonego przez powoda roszczenia. Podkreślenia wymaga także, iż strona pozwana niewątpliwie zaciągnęła zobowiązanie i zaniechała jego spłaty. Fakt ten nie podlega dyskusji i jest bezsporny. Nie sposób jest zatem zaaprobować sytuację, w której dłużnik uzyskuje środki z tytułu zawartej umowy kredytu, zobowiązuje się do ich zwrotu, jednak dopuszcza się zaniechania w tym zakresie. Warto podkreślić, iż powód nabywając od pierwotnego wierzyciela dochodzoną w niniejszym postępowaniu wierzytelność otrzymał zapewnienie, iż roszczenie jest wymagalne, a jego rzeczywista kwota została określona i wynika z przekazanej dokumentacji. (k. 56).

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 6 k. c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Mając na uwadze wynikającą z w/w przepisu zasadę rozkładu ciężaru dowodu należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie na stronie powodowej spoczywał obowiązek udowodnienia zarówno istnienia wierzytelności po stronie (...) Bank (...) S. A. wobec pozwanego R. G., jak i późniejsze przejście tej wierzytelności na powoda (...) 1 (...) (...) (...) w W..

W ocenie Sądu zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwala na stwierdzenie, że co prawda – jako okoliczność bezsporna między stronami – został wykazany fakt zawarcia przez pozwanego R. G. z (...) Bank (...) S. A. umowy o kredyt gotówkowy, jednakże nie została udowodniona zarówno wysokość należności obciążającej pozwanego z tytułu nie spłacenia przez niego przedmiotowego kredytu jak i - w ocenie Sądu - strona powodowa nie wykazała faktu przejścia w/w wierzytelności z w/w Banku na rzecz (...) (...) (...) W..

Strona powodowa złożyła w niniejszej sprawie jedynie kopie – nie poświadczone za zgodność z oryginałem w żaden dopuszczalny w postępowaniu cywilnym sposób – umowy o DB kredyt gotówkowy nr (...) z dnia 21 kwietnia 2008 r. zawartej między (...) Bank (...) S. A. i pozwanym R. G. (k. 33 - 34), wniosku o DB kredyt gotówkowy nr (...) z dnia 09 kwietnia 2008 r. złożonego przez pozwanego R. G. (k. 35 - 36) oraz wyciągu z umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 30 października 2009 r. między (...) Bank (...) S. A. z siedzibą w W. i powodem (...) (...) (...) (...) w W. (k. 27 - 32).

Zgodnie z art. 129 § 1 k. p. c., strona powołująca się w piśmie na dokument obowiązana jest na żądanie przeciwnika złożyć oryginał dokumentu w sądzie jeszcze przed rozprawą, a - w myśl § 2 tego artykułu - zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

W niniejszej sprawie pełnomocnik strony powodowej – będący radcą prawnym – nie złożył do akt sprawy ani oryginałów w/w dokumentów ani ich należyście poświadczonych odpisów.

Wobec powyższego nie można uznać, aby zostały wykazane przez stronę powodową zarówno wysokość ewentualnej należności obciążającej pozwanego z tytułu nie spłacenia przez niego w/w kredytu jak i fakt przejścia tej ewentualnej wierzytelności z (...) Bank (...) S. A. z (...) w W. Banku na rzecz (...) (...) (...) (...) (...) w W.. Na marginesie należy również zauważyć, że strona powodowa nie przedstawiła również żadnego dowodu potwierdzającego uiszczenie przez powodowy Fundusz ceny nabycia pakietu wierzytelności, objętego w/w umową przelewu wierzytelności, której uiszczenie było – zgodnie z 4 w/w umowy przelewu – warunkiem nabycia w/w pakietu wierzytelności.

Należy w związku z tym uznać, że strona powodowa nie wykazała w niniejszym postępowaniu swojej legitymacji do dochodzenia przedmiotowej wierzytelności od pozwanego, co jest samodzielną przesłanką oddalenia powództwa.

Mając na uwadze powyższe ustalenia i rozważania Sąd – w punkcie 1 wyroku - powództwo oddalił.

W punkcie 2 wyroku Sąd orzekł mając na uwadze wynik sprawy – zgodnie z art. 98 § 1 i § 3 k. p. c. w zw. z art. 99 k. p. c. – zasądzając od strony powodowej na rzecz pozwanego z tytułu zwrotu kosztów procesu kwotę 2417 zł., na którą to kwotę składa się kwota 2400 zł., stanowiąca – zgodnie z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002, Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) - mającego w niniejszej sprawie zastosowanie na mocy § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 z późn. zm.) - w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia w niniejszej sprawie pozwu - minimalną stawkę wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego będącego radcą prawnym przy wartości przedmiotu sprawy od 10 000 zł. do 50 000 zł. i kwota 17 zł. z tytułu zwrotu uiszczonych przez stronę pozwaną opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.